

LUKRAZNEBA

V E R S K I • L I S T • Z A • M L A D I N O

LETO IV.

1933/34

ŠTEV. 6⁷

S prtom Veronika obriše Jezusa.
Zato ji da spomin obličja svetega.

Če bi imel mnogo denarja...

(Za praznik sv. kraljice Matilde 14. marca.)

To je bil naslov šolske naloge, ki jo je dal učitelj dečkom v svojem razredu. Neki učenec je takole napisal: »Če bi imel mnogo denarja, bi si kupil lepo vilo in seveda tudi avto, s katerim bi se vozil po celi Jugoslaviji. Jedel bi najboljše jedi ...« in tako je našteval same dobre reči, kakor da bo v svoji vili večno živel. In vendar so na svetu ljudje, ki tako mislijo in tudi tako živijo, kakor si je nespametni deček predstavljal. Sveta Cerkev pa nam kliče v svetem postnem času resne besede: «Pomni, človek, da si prah in da se v prah povrneš.»

Zato se mi zdi prav, da vam povem v tem resnem času o neki bogati gospe, ki je mislila in delala povsem drugače, kot posvetni ljudje. Ime ji je Matilda, grofovska hčerka, doma iz Porenja. Le predstavljajte si tako grofovsko hčerko v pravljičah: lepa je kot jutranja zarja, varovana in ljubljena od vseh grajskih prebivalcev. Taka je bila Matilda. Saški knez Henrik jo je dobil za ženo in ko je le-ta zasedel nemški tron, je postala Matilda kraljica, obdana s slavo in bogastvom. In kaj je storila s svojim premoženjem? Ali je dobro jedla in pila? prirejala veselice? se vozila v zlati kočiji? Ne, nič takega. V sijaju je nastopila le, če je to njena služba zahtevala. Mislila si je: Kar imam premoženja odveč, ga bom razdelila v dobre namene.

Imela je mnogo preveč, ker je živela tako skromno. Podpirala je siromake, ki so prihajali vsak dan na dvor. Dajala jim je obleko in hrano in jih ljubeznivo tolažila. Ubožnim cerkvam je delila sveče, da je tako povečala sijaj službe božje; pomagala je tudi siromašnim duhovnikom. Sezidala je lep samostan za redovnice. Hostijo za sv. mašo je prinesla vsako jutro sama v srebrni škatljici v grajsko kapelo. Ker ni bila razvajena, je mogla tudi mnogo trpeti. Njena dva sinova Oto in Henrik sta ji očitala, da je z miloščino zapravila skoro vse kraljevo premoženje. Popolnoma brez imetja je odšla v svojo domovino in tam neprestano molila za svoja trdosrčna otroka. Ta dva pa sta se prav kmalu skesala; pripeljala sta zopet svojo mater z vsemi častmi v kraljevski grad in ji vrnila vse pravice. Toda Matildi ni bilo dovolj, da je dobrote na zunaj delila, trudila se je, da bi bila tudi v notranjosti dobra. Zato je zelo rada molila, vsak dan je bila pri sv. maši, delala je obleke za ubožce. S seboj je bila

stroga, z drugimi pa dobra. Ko se ji je približala smrt, so jo na njeno željo položili na desko, kjer je poslednjič prejela sv. obhajilo in umrla je srečna, kot da bi bila vse življenje najsiromašnejša. Bog jo je blagoslovil tudi v njenih otrocih: njen sin Bruno, nadškof, je postal svetnik, prav tako njen vnuk cesar Henrik.

Poglej, prijateljček moj, kako si je Matilda s svojim bogastvom pridobila nebesa. Ti nisi bogat in bogat morda nikdar ne boš. Bodi pa vedno zadovoljen s tem, kar imaš. Najlepše bogastvo je življenje bre zgreha in pa plemenito veselje do dela. Če pa imaš morda nekaj dinarčkov premoženja, nikar jih ne nesil takoj v slaščičarno, ampak hrani jih. Z njimi boš storil lahko še mnogo dobrega.

Ta mesec misli pogosto na trpečega Zveličarja in njemu v tolažbo izpolnjuj »Jezusove dneve«.

Sv. Jožef (19. marca).

Prijateljski pogovori o sv. maši

Darovi na oltarju.

Odmolili smo z duhovnikom sv. vero s trdnim sklepom, da jo hočemo vedno v življenju brez bojazni izpovedovati, kakor jo je junaško izpričal mali sv. Kir.

Sedaj mašnik poljubi oltar v znak velikega spoštovanja do Kristusa, zakaj oltar pomeni Kristusa. S pozdravom: »Gospod z vami« in s klicem: »Molimo« nas služabnik Gospodov povabi nato k novemu delu sv. maše, **k maši vernih**. V starih časih so pred tem delom sv. maše morali nekrščeni in spokorniki cerkev zapustiti, cerkvena vrata so se zaprla. Le pravični verniki so se udeleževali prave, skrivnostne daritve.

»Molimo!« tako nas je povabil namestnik Kristusov. V prvih časih krščanstva je škof — takrat je namreč vsak večji kraj in mesto imelo svojega škofa — do osemkrat zaklical vernikom »Molimo!« In molili so za vesoljno sv. Cerkev, za vernike po vseh deželah; dalje so prosili za sv. očeta papeža, da bi ga dobri Bog čuval pri vodstvu sv. Cerkve; za škofe in duhovnike in tiste, ki so želeli prejeti sv. krst (katehumene); posebno sočutno so se spominjali bolnikov, jetnikov, gladujočih in stiskanih; prosili so usmiljenja za krivoverne in razkolne, ločene kristjane, da bi kmalu zapustili zmoto; niti Judov, ki so Jezusa križali in zavrgli, niso pozabili; in končna prošnja je bila za pogane, da bi Jezusa Kristusa Gospoda našega kmalu spoznali.

Sedaj duhovnik te molitve moli le enkrat v letu, t. j. na veliki petek.

Bogu Očetu po mašniških rokah.

Strežnik je pozvončkal. Glejte, duhovnik je odkril kelih, zložil prtič, ki je bil z njim pogrnen, vzel v roke majhen plitek krožnik s kruhom (pateno s hostijo)! Pridružimo se mu in z njim darujmo tudi mi!

»Sprejmi, sveti Oče, vsemogočni večni Bog, ta brezmadežni dar, ki ga darujem jaz, tvoj nevredni služabnik, tebi, svojemu živemu in pravemu Bogu, za svoje neštevilne grehe, žalitve in malomarnosti, in za vse okrog stoječe, a tudi za vse verne kristjane, žive in umrle, da bo meni in njim v zveličanje in večno življenje. Amen.«

Kako važen nauk je v tej molitvi! Za lastne grehe daruje

duhovnik, a ne samo za lastne, marveč tudi za grehe vseh tistih, ki so pri sv. maši, vseh vernikov po svetu, tudi rajnih, ki so v večnosti. — Glejte, mašnik ne moli sam zase, marveč tudi za druge. — Tudi mi odprimo svoje oči in se ozrimo malo po svetu! Koliko je ljudi, katerih rešitev je morda odvisna ravno od naše molitve! Glejte, osemkrat je zaklical škof vernikom: »Molimo!« In sočutno srce prvih kristjanov se je spomnilo vseh potreb in nadlog onih dni. — Posnemajmo jih!

Bilo je nekje. Mama je obhajala god. Otroci so sklenili, da hočejo materi pokloniti lep dar, dragoceno škatljico. Jutro godu je napočilo. 11 otrok se je zbralo in povabilo mater v sobo. Kako bodo materi izročili dar? Vseh 22 rok ni moglo škatljice držati. Najstarejši otrok je v imenu vseh materi poklonil darilo, a vsi drugi so stali okoli njega in z enakimi čuvstvi spremljali njegove besede, tako da je vsakdo mislil, da sam daruje in poklanja.

Kaj nam hoče dopovedati ta preprosti zgled? Da je sv. maša tudi naša daritev. V resnici je glavni daritelj pri sv. maši Gospod Jezus Kristus, duhovnik ga le vidno zastopa, vendar pa morajo vsi navzoči darovati z **glavnim** dariteljem in **po njem**, kakor so storili otroci v oni družini. Pri sv. maši se moramo tudi mi zbrati ob duhovniku, se z njim združiti. Mašnikova dejanja morajo biti naša dejanja; kar dela on, moramo v duhu delati tudi mi! Verovati moramo, da mi sami darujemo Bogu Očetu, seveda po mašnikovih rokah...

Nekega božičnega večera se je sv. Hieronimu prikazal mali Jezus in mu rekel: »Hieronim, kaj mi hočeš dati za moj rojstni dan?« — »Božje dete, dam ti svoje srce.« — »Dobro, daj mi še kaj!« — »Dam ti vse svoje molitve.« — »Prav,« mu reče Jezus, »a daj mi še kaj več!« — »Dam ti samega sebe, vse, kar sem.« — Toda Jezus ne odneha, in sv. Hieronim končno odvrne: »Nimam nič več, kaj hočeš, da ti dam?« — »Daj mi svoje grehe, da ti jih bom odpustil in izbrisal!«

Kako tolažilne besede, kako veliko usmiljenje, Jezus odpušča grehe pri sv. spovedi, a mnogokatere slabosti, malomarnosti nam odpusti tudi pri sv. maši.

Srečen je bil sv. Hieronim, ko je prišlo k njemu božje Dete in se mu je svetnik vsega daroval! Tudi mi bi se radi darovali Jezusu. Kako pa? Ni treba, da bi božje Dete prišlo k nam. Glejte, ko duhovnik dviga pateno s hostijo, položimo poleg hostije samega sebe, svoje srce, svoje telo, svoje radosti in žalo-

sti, skratka vse! Po nekaj trenutkih bo ta hostija postala gospod Jezus in nebeški Oče bo sprejel svojega darovanega Sina in tudi nas. Naša dejanja bodo deležna zaslug Jezusa samega . . .

Tudi svoje slabosti polagajmo na pateno poleg hostije, da nam jih bo dobri Jezus, kakor sv. Hieronimu, odpustil!

Mašnik primeša vinu kapljice vode.

Po darovanju kruha gre mašnik na listno stran oltarja (tja, kjer je bral preje berilo ali list), obriše kelih in vlije vanj vina. Toda vinu priliče tudi tri kapljice vode. Morda ste opazili, da vodo blagoslovi, preden jo vzame, vina pa ne. Ne čudite se, zakaj tako! Stvar je čisto preprosta. Rekli smo že, da je sv. maša daritev našega Gospoda Jezusa Kristusa in vseh navzočih. Vsi skupno darujemo. Ta skupnost se kaže s tem, da se vinu primeša voda. Vino pomeni Kristusa, kapljice vode pomenijo vernike. Našega gospoda ni treba blagoslavlјati, saj on blagoslavlјa vse stvari. Mi pa, revni grešniki, kako smo potrebni blagoslova, kako nam je potreba, da se očistimo, da se potem lahko združimo z Jezusom! Če bi mašnik ne mogel dobiti vode, bi ne mogel maševati. Vedno mora biti vinu primešane nekaj kapljic vode. Vidite torej, koliko je sv. Cerkvi na tem, da so verniki združeni z mašnikom in Jezusom pri sv. maši.

Darovanje vina.

Ko primeša mašnik vinu vodo, se vrne v sredo oltarja. Zatem dvigne nekoliko kelih in ga daruje::

»Darujemo ti, Gospod, kelih zveličanja in prosimo tvoje usmiljenje, naj se s prijetnim vonjem dvigne pred tvoje božje veličastvo v naše in vsega sveta zveličanje. Amen.«

Sedaj ne molimo samo za vse vernike, marveč za zveličanje vsega sveta. Jezus se je daroval za rešitev vseh ljudi. — Vse hoče odrešiti. Še nekaj pomnite, mašnik govori: »darujemo ti«, moli v množini, torej daruje v imenu vseh navzočih. Zopet nov dokaz, da moramo z duhovnikom sodarovati.

Vonj kadila pred obličjem Gospodovim.

Pri slovesni sv. maši po darovanju vina pokadijo križ na oltarju, oltar (oltarna miza) in darove. — Kadilo se uporablja edino za Boga, v njegovo čast, in pa za to, kar se Bogu posve-

čuje. Vprašali boste morda, zakaj se po kajenju oltarja in darov pokadijo tudi verniki. Zato, ker smatra sv. Cerkev vse kristjane, ki so pri sv. maši, za darove. Pri sv. krstu se kristjan posveti Bogu, prejme pečat, neizbrisno znamenje sv. krsta, zato lahko daruje z mašnikom Jezusovo daritev. — Pa še zato se pokadijo verniki, ker so tempelj sv. Duha. Zares, kadar smo v stanu posvečujoče milosti, prebiva v nas vsa sv. Trojica. Uprav zato se pokadijo pri pogrebu tudi telesa umrlih, ker so bila tempelj sv. Duha.

Umivanje rok.

Malo čudno se vam zdi, da si duhovnik med sv. mašo umiva roke, kaj ne da? Saj si jih je umil že preje v zakristiji, čemu torej še enkrat? Veste, stvar je taka. Nekdaj so verniki v cerkev k sv. daritvi prinesli tudi svoje darove, kruh, vino in drugo. Deloma so bila ta darila namenjena za službo božjo, deloma pa za duhovnike. Pri darovanju sv. maše je duhovnik te darove sprejemal in si kajpak nekoliko umazal roke, ki si jih je nato umil. To umivanje je ostalo.

Med umivanjem moli mašnik del 25. psalma: »V nedolžnosti si umivam roke, ko stopam k tvojemu oltarju, Gospod i. t. d.« Gospod Jezus hoče, da nič omadeževanega ne pride v stik s presveto daritvijo. Glejte, apostolom je umil noge, preden jim je pri zadnji večerji podelil sv. obhajilo. Tudi pri sv. maši, pri kateri lahko vedno prejmemo Jezusa, moramo biti umiti, umiti na duši t. j. čisti.

Mašnik poklanja našo daritev sv. Trojici

Po umivanju rok se duhovnik z desne strani vrne v sredo oltarja, se prikloni in moli lepo molitev. Sv. Trojici poklanja namreč to daritev. Daruje jo v spomin trpljenja, vstajenja in vnebohoda našega Gospoda Jezusa Kristusa. Pri sv. maši se pri povzdigovanju zares obnovi Jezusovo trpljenje in njegova smrt.

Prinašamo pa tudi to daritev v čast blažene Marije, vedno Device, sv. Janeza Krstnika, apostolov in vseh svetnikov. Vsaka maša daje svetnikom vedno večjo čast in slavo in vernikom pomnožuje milost in moči. — Kot povsod je tudi tukaj preblazena Devica na prvem mestu. Vedno ima častno mesto; zlasti je to primerno pri sv. maši, zakaj na Kalvariji, pri Jezusovi

krvavi daritvi na križu je Marija radi našega odrešenja privolila v strašno Jezusovo smrt in ga darovala Bogu. Kako nas pač ljubi dobra mati Marija! Prosimo jo, naj nas uči prisostvovati sv. maši, kot je ona prisostvovala pod križem Jezusovi daritvi.

»Molite bratje.«

Ko mašnik konča molitev v čast sv. Trojici, se obrne proti vernikom s prošnjo, naj molijo, da bo njegova daritev, ki je pa tudi naša, Bogu prijetna. Še enkrat zatrjuje mašnik, da je to naša in njegova daritev. Duhovnik in verniki v cerkvi so kakor velika duhovna družina.

V imenu te družine moli mašnik tudi prošnje nad darovi. Te prošnje so za vsak praznik posebne, vedno pa izražajo, naj dobri Bog naša darila blagohotno sprejme.

P. Krizostom:

Ali poznate mojo mamico?

(Za materinski dan.)

Ali poznate mojo mamico?

Da? Ne? — Spoznajte jo!

Vsako jutro me pokliče:

»Vstani hitro, Sonjica!

Solnce se skoz okno že smehlja.

In tedaj zakrožim milo:

»Mamica, samo minuto še;

na blazinici tako prijetno je.«

Pa se mamica mi zopet nasmeji:

križec mi na čelo naredi

in dvigne me iz postelje.

Oblečem in umijem se —

potem pokleknem z mamico,

da jutranjo molitvico

pobožno skupaj zmoliva.

Kavo sem posrkala

in v šolo sem prišla.

Poleg mene vedno je

z angelom še mamica.
Nanjo mislim,
če bi med poukom rada klepetala —
in takoj umolknem.

Nanjo mislim,
kako bi milo se jokala,
če bi gospodične v šoli
zvesto ne ubogala.

Ko nalogo pišem,
rada mi pomaga.
In če rišem,
z mano riše mamica predraga.
In še nekaj naj povem:
včasih sem zares poredna;
mamica tedaj za laske me pocuka,
da mi skoz očesce vsako
grenka solzica pokuka.

Pa ne jokam radi kazni — ne!
jokam le edino radi mamice,
ki sem jo neroda razžalila. —
Oproščenja sem jo že prosila —
zdaj vse dobro je.

Zvečer me vpraša mamica:
»Ali si zaspana, Sonjica?«
Jaz pa z rožnim venčkom zarožljam,
še mamici ga v roke dam.
Da veste, vi zaspanci:
vsak večer ga moliva,
kesanje in »Pod tvoje varstvo«
zraven še dostaviva.

Potem pa smuknem v posteljo.
Z blagoslovljeno vodo
mamica me pokropi,
mi na čelo križek naredi ...
Toda Sonjica tedaj že spi.
Spi in sladko sanja
o svoji zlati mamici.

Mali Jezus se je igral

Starodavna zgodba nam pripoveduje, da se je nekoč deček Jezus zelo dolgo igral z Janezkom. Naredila sta iz ilovice več golobčkov in jagnje. Golobčki so imeli za kljunček trnje, za nožice pa dve palčki.

Zvečerilo se je. Tedaj stopi gospa Marija na prag in pokliče Jezusa k večerni molitvi. Oba dečka pobožata še enkrat svoje igrače. Mali Jezus reče v slovo: »Jutri se bova zopet igrala.«

Tedaj pa se pripodi mimo ogle truma divjih dečkov, ki so se hoteli vreči na golobčke in na jagnje. Toda mali Jezus zaploska z ročicami in v trenutku zlete golobje v zrak, jagnje pa k Jezusu.

Jagnje ga je meketaje spremljalo, golobčki pa so ga obletavali.

Kadarkoli je odslej delil mali Jezus siromašnim otrokom

kruh, ga je jagnje meketaje spremljalo, golobčki pa so ga lju-beznivo obletavali.

Tone Prozarič:

Uhač piše Lučkarjem

7. Kako smo osli dirkali.

Živel sem jako bedno, kajti bila je zima. Za bivališče sem si izbral nek gozd, kjer sem komaj toliko hrane našel, da nisem poginil od lakote in žeje. Kadar je bilo tako mraz, da so zledeneli še potoki, sem jedel kar sneg za žejo; pomulil sem še nekaj osata in to je bil ves moj živež; spal sem pa kar pod smreko. V svojem uboštvu sem se rad spominjal lepih dni, ki sem jih

preživel pri svojem Jurčku, da še celo življenje pri delavnem kmetu se mi je zdaj dozdevalo lepo; saj sem pa tudi res bil kar srečen, dokler se nisem začel udajati lenobi, hudobnosti in maščevalnosti. Zdaj si pa iz svoje revščine nisem vedel pomagati, kajti hotel sem ostati svoboden. Semintja sem šel tudi v bližnjo vas, da sem izvedel, kaj je po svetu novega. Nekega dne — bilo je že spomladi in lepo vreme — sem se pa zelo začudil, ker je bilo povsod silno živahno gibanje. Vas je bila kakor ob praznikih, ljudje so hodili v gručah okoli in vsi so bili praznje oblečeni; najbolj čudno se mi je pa zdelo, da so tudi vsi vaški osli na enem kraju zbrani. Vsakega osla je njegov gospodar držal za uzdo. Bili so lepo počesani in skrtačeni; nekateri so imeli celo cvetje na glavi ali okoli vratu, noben pa ni imel jezdnega ali tovrnega sedla.

»To je pa res čudno«, sem si mislil. »Saj vendar danes ni semenj! Le kaj naj počno tukaj vsi moji tovariši; tako osnaženi in okrašeni? In kako so rejeni! Dobro so jih morali krmiti pozimi.«

Pri teh besedah sem pogledal sebe in videl, kako suh je moj trebuh in moja bedra, počesan tudi nisem bil, dlaka mi je bila skuštrana, vendar pa sem se počutil zdravega in močnega.

A mislil sem si: »Rajši sem grd pa gibčen in zdrav; moji tovariši so res na videz lepi, rejeni in dobro oskrbljeni, a naporov in stradeža, kakršne sem jaz prestal to zimo, ne bi prenesli!«

Približal sem se gruči, da bi izvedel, kaj pomeni ta oslovski zbor; tedaj pa me opazi fantiček, ki je držal svojega osla za uzdo in se začne smejati.

»Joj, tovariši,« zavpije na ves glas, »poglejte, kakšen lep osel je prišel k nam! Ali je lepo počesan!«

»In kako dobro rejen je!« se oglasi nekdo drugi. »Ali je morda tudi on prišel na dirko?«

»No, če bi že hotel dirkati, mu brez skrbi lahko dovolmio; ni se bati, da bi odnesel nagrado.«

Vsi so se glasno zakrohotali. Mene je strašno jezilo, da so se mi paglavci tako bedasto režali, a izvedel sem pa vendarle, da so se zbrali na dirko. Toda kdaj bo in kako se bo vršila? Hotel sem izvedeti tudi še to, zato sem še naprej poslušal in se delal, kakor da jih ne razumem.

»Ali bomo kmalu začeli?« vpraša mlad fant.

»Kaj jaz vem! Počakati moramo župana.«

»Kam bodo pa osli dirkali?« vpraša neka dobra žena, ki je tudi prišla zraven.

Janče: »Na veliko senošet ob mlinu, mati Taškarca.«

Taškarca: »Koliko pa je oslov vseh skupaj?«

Janče: »Če vas ne štejemo zraven, nas je šestnajst.«

Tej šali so se zopet vsi zasmejali.

Tudi mati Taškarca se je smejala: »Fant, ti si pa kar preveč navihan. Kakšno nagrado pa dobi zmagavec?«

Janče: »Najprej čast, potem pa še zlato uro.«

Taškarca: »Joj, ko bi imela osla in si pridobila nagrado; denarja nisem nikoli toliko imela, da bi si uro kupila.«

Janče: »No ja, potem pa kar dobite osla in dirkajte, saj zmagali tako ne boste.«

Taškarca: »Kaj pa misliš! Le kje naj ga dobim? Ali sem že kdaj imela zanj mrve ali pa denar, da ga kupim?«

Dobra ženica mi je bila vseč, tako prijazna in vesela je bila. Ali ji ne bi mogel jaz pomagati, da si prisluži uro? Saj teči sem znal prav dobro. V gozdu sem vsak dan dolgo dirjal, da sem se ugreel, pa tudi od nekdan sem že bil na glasu, da tečem tako urno in vztrajno kakor konj.

»No pa poskusimo!« si mislim. »Če izgubim, ne izgubim ničesar; če pa zmagam, bom pa materi Taškarci, ki je videti prav dobra ženska, pridobil uro.«

Stekel sem torej k oslom in se postavil na zadnje mesto. Prav ponosno sem se vzpel in začel mogočno rigati.

»Oho, oho, prijatelj!« zavpije Andrej, »ali mi boš takoj tiho! Pa glej, da se mi pobereš, saj nimaš gospodarja, pa tudi počesan nisi in dirkati ne boš znal.«

Umolknil sem, z mesta se pa nisem premaknil. Nekateri so se smejali, drugi jezili in začeli so se že prepirati, ko se nenkrat oglasi mati Taškarca:

»Če nima gospodarja, naj pa dobi gospodinjo! Osel naj bo moj. Ga že poznam. Sivček je, osliček uboge Pavelce. Ko se mala ni mogla več zanj potegovati, so ga spodili od hiše in najbrž je vso zimo pretolkel v gozdu, saj ga od tedaj naprej nihče ni videl. Danes naj bo v moji službi; dirkal bo zame.

»Glejte si no, to da je Sivček?« so jeli klicati od vseh strani: »O slavnem Sivčku so pa že veliko govorili.«

Janče: »Pa če bo dirkal za vas, mati Taškarca, morate tudi vi vreči v županovo vrečo en dinar.«

Taškarca: »Kar mora biti, to mora biti. Tu imaš dinar, reče in odveže denar iz vogala svojega robca; samo da ne boste še kaj terjali, ker jih nimam veliko.«

Janče: »No če boste zmagali, vam jih ne bo manjkalo, kajti vsa vas je metala v vrečico, gotovo je že nad dvesto dinarjev notri.«

Stopil sem k materi Taškarcu se spretno zasukal na eni sami nogi, poskočil, pa se zopet postavil na prednje noge in z zadnjimi pobrcal, da so se dečki jeli bati, kaj če bi jim pa le utegnil odnesti nagrado.

»Janče,« reče Andrej čisto potihem, »škoda, da si pustil Taškarcu vreči dinar v vrečo! Zdaj pa sme s Sivcem dirkati in oslè je tako živahen, da nam lahko izpod nosa odnese uro in denar.«

Janče: »Beži, beži, ti si zajec! Ali ne vidiš, kako je Sivec prestradan? Samo smejali se mu bomo, daleč pa ne bo prišel!«

Andrej: »E, kdo ve? Kaj ko bi ga z vovsom zvbili drugam?«

Janče: »Kaj pa dinar, ki ga je dala Taškarca?«

Andrej: »Če bo osel izginil, ji ga lahko vrnemo.«

(Dalje prihodnjč.)

Franjo Neubauer:

Pomladni dar

Prisope k nam pomlad,
zaraja vrh livad,
zapoje sredi host in trat.
Z nebá zleti pa angel zlat
in z zlatim zvončkom otročiče
na griče in v dolino skliče.
In belih zvončkov sto in sto
pod mehko vzklije mu nogo.
Otroci nabero jih
in v cerkev poneso jih.
In v čašice svetlé
nalijejo vodé,
da ne bi zvončki beli
prekmalu oveneli,
da krásil dolgo bi oltar
otrok pomladni prvi dar.

»Pavelčkova piščalka«, ki jo je napisal urednik »Lučke« je najpripravnejša igra za materinski dan. Posamezen izvod stane 3 Din. Pri 10 izvodih eden navrh. Naroča se pri založniku: **Anton Sfiligoj, Ljubljana, sv. Petra cesta 2. ali Uprava »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4.** Kdor knjižice še ni kupil, naj stori to hitro.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Voščilo Prezvzišenemu!

Prezvzišeni! Upam, da mi ne boste zamerili, ker Vam pošiljam nekaj vrstic.

Bliža se Vaš god. Vsak otrok se veseli očetovega godu, ter mu da v vezilo šopek cvetic. Tako Vam tudi jaz dajem, ne cvetic, ampak kar je veliko več vredno, molitve in sv. obhajila.

Težko breme Vam je naložila božja Previdnost na rame, a veliki častivci presv. Srca imajo zagotovljen izreden blagoslov od zgoraj.

Želim samo to, da bi bili vsi, kateri smo Vam izročeni, enkrat svetli biseri v kroni Vašega zasluženja za nebesa.

Želim Vam, da bi dočakali mnogo srečnih in veselih ur med nami.

Vdana ovčica

Irena Plut,

Klarica in Lučkarica iz Ljubljane.

**Krono trnjevo, žeblje
božji Sin v rokah drži.
Jezus že pripravljen je,
da za nas trpi.**

Vsi Lučkarji in Lučkarice se pridružimo Ireni 12. marca z urednikom vred. Molimo za prevzvišenega gospoda škofa, da mu podeli Gospod dovolj moči pri izpolnjevanju težke in odgovorne službe.

Prečastiti g. urednik!

Spet se oglašam. Zadnjič ste obljubili, da boste kmalu prilomastili v Škofjo Loko. Do sedaj smo Vas zastoj čakale. Da boste rajši prišli, Vam na kratko popišem, kako se Klarice trudimo, da bi Jezusu napravile mnogo veselja. Celo v tej hudi zimi se po možnosti udeležujemo vsaj po dvakrat med tednom takoimenovane liturgične sv. maše. Ko mašnik mašujejo v latinskem jeziku, me istočasno molimo mašne molitve v slovenskem jeziku, beremo berilo in sv. evangelij in še zapojemo vmes kakšne lepe pesmice. Vsak teden imamo shod, enkrat v mesecu pa še posebej skupno z Marijinim vrtcem. Deklice, ki še niso Klarice, so večinoma vse v Marijinem vrtcu. Pišemo Jezusove dneve, pridno beremo Lučko in prirejamo skupno z Marijinim vrtcem igre, na katere povabimo tudi starše in sorodnike. Sporočam Vam še veselo novico, da se je priglasilo spet precej novih sestic. Najbolj razveseljivo novico Vam bomo pa povedale, ko boste prišli med nas.

Prisrčno Vas pozdravlja

Jamnik Marija,
učenka IV. razreda v Škofji Loki.

Prečastiti g. urednik!

Po dolgem času Vam pišem. Lučka mi je najdražja prijateljica. Hvaležna sem našemu gospodu katehetu p. Konstantinu, ker nam jo priporočajo. Željno jo vsak mesec pričakujem. Lučka nam je kakor zvezda v temi, da prispemo k cilju in da nas ne zmotijo kriva pota. Toliko ljubkih povestic nam prinaša ta lepi listič.

Pa še nekaj Vam moram sporočiti. Imamo Marijin vrtec tudi v Ptuju. Saj moramo tudi Marijo ljubiti. Če jo ljubimo, nas ogrne s svojim skrivnostnim plaščem, ter nas varje prevar in zmot.

Imamo tudi pevsko društvo; vsako nedeljo in vsak praznik pojemo Bogu in Mariji na čast.

Srčno Vas pozdravlja in poljublja roko Vam iz srca hvaležna

Micika Bezjak
Orešje pri Ptuju.

Prečastiti g. urednik!

Tudi jaz sem se odločila, da Vam pišem. Lučko čitam že drugo leto. Zelo se je veselim. Sedaj pozimi ko so večeri dolgi, jo čitam na glas, drugi pa poslušajo. Tukaj pri nas na Raki je zelo veselo. Imamo Marijin vrtec, in sestanek vsaki mesec. Na sestanku se naučimo mnogo lepega in koristnega za svoje mlado življenje. Ko bi Vi g. urednik, vedeli kako smo veseli na sestanku! Najprvo nas g. katehet lepo po očetovsko poučijo, potem pa zapojemo Marijine pesmi.

Presrčno Vas pozdravlja

Julka Duh
uč. 5. a r. osnovne šole na Raki.

Danes se oglašam prvič v Lučki in Vam sporočam, da mi je Vaš listič zelo všeč, samo žal, da ne izhaja vsaki teden. Pošiljam Vam krakto pesmico.

Jezuščku.

Na vrtu rožice cveto
 en cvet je lepši kot drugih sto,
 temu cvetu je Jezušček ime,
 ki ljubi ga moje srce.
 Dokler bo smreka zelena,
 bo misel moja le ena:
 prej bo smreka jabolko rodila,
 kot jaz na Jezusa bi pozabila.
 Dragi Lučkarji in Lučkarice,
 če v nebesa radi bi prišli,
 lepo Lučko le berite,
 vsak dan »Jezusove dneve« zvesto
 izpolnite.

Potem v življenju vas gotovo
 dobri Jezus ljubil bo
 in ob smrti vas poklical
 v sveto bo nebo.

*

Za frančiškanske misijone iz Maribora:

Borko M. 1.50; Paradižnik St. 3; Golob M. 1.50; Kifmann Amalija 23; Schmiderer. Gr. 9.50; Felber Ilse 10.25; Neger Kurt 9; Neger Lore 7.50; Pucher Alfr. 9; Frankl Vido 7.50; Ras Erika 5; Ras Heribert 5; Ločičnik Zd. 10.50; Mučič Lj. 8.50; Lukeš H. 6.75; Krist S. 2; Koller Erna 2; Morocuti Berta 1; Morocuti Anton 1; Juhart M. 2.50; Fervega S. 0.50; O. Marija 22; Petelin P. 2.50; Bitežnik M. 1; Marinkovič Ljuba 1.25; Vodnik M. 0.50; Jemec V. 2; Glaser A. 1; Ūbeleistug 1; Pertot N. 1; Mach W. 0.50; FluŪ M. 1; Čeh S. 3; Rubin Brojan 0.75; Hromek M. 2; Nimerrichter L. 1; Kirsch M. 1; Kirsch E. 1; Marko J. 1, Schauritsch K. 1; Savrič O. 1; Witnik G. 1; Kurzmann M. 1; Feldini Metka 1; Lubec Vabi 0.25; neimenovani 0.50; Zorž Dr. 0.50; Merc Stan-ko 0.50; Vellacher M. 2; Homan Božislava 5; Terčič J. 1.25; Benčan Darja 1; učenki v Krčevini: Govoden Marija 0.50 in Zdenka Virnat 0.50; — Brumec J. 3; Kop J. 1; Magdič št. 1; Urankar Fr. 1; Schönbaum Ivo 5; Schönbaum Egon 5; šešerko 0.50; Kores M. 0.50; Wallner Edward 1; Pircher M. 2; Hermec Ema 1. — Skupaj 210.50 Din.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 š. — Uredništvo in upravnništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)